ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

"Z-83,,

Στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια τῆς ἐξόδου τοῦ θεάτρου — ἑνὸς μεγάλου Παρισινοῦ θεάτρου—κροτοῦν ρυθμικὰ τὰ τακουνάκια τῆς Λίνας Παρί, δυὸ κομψά, λεπτά τακουνάκια, ποὺ ὑποβαστάζουν τὰ τορνευτὰ πόδια τῆς φημισμένης αὐτῆς καλλιτέχνιδος. Γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας ἡ Λίνα Παρὶ σταμάτησε στὴν ἔξοδο τοῦ θεάτρου, ἄνοιξε τὸ τσαντάκι της κι' ἐπουντραρίσθηκε μὲ προσοχή. Ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοκίνητό της ποὺ περίμενε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, μὲ τὸν Μωχαμέτ, τὸν νέγρο σωφὲρ της, καθισμένον ἔμπροσ στὸ βολάν, ἀκίνητον σὰν ἄγαλμα. Μπῆκε μέσα καὶ διέταξε :

-- Στὸ σπίτι !

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀθόρυβα καὶ γοργά...

Μισοξαπλωμένη στὸ ἀναπαυτικὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ μισανοιγμένο τὸ γουνένιο πανωφόρι της,σὲ τρόπο ποὺ νὰ φαίνεται τὸ μεταξωτὸ φρεμὰ της, ἡ Λίνα Παρὶ ρεμβάζει μὲ ἕνα γελοιο χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό της. Καὶ ἔχει δίκηο νὰ εἶνε εὐτυχισμένη...

Πρὸ ὀλίγου μόλις ὑπέγραψε μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο μιᾶς μεγάλης κινηματογραφικῆς ἀμερικανικῆς ἑταιρείας ἕνα ἐτήσιο συμβόλαιο μὲ μισθὸ δύο χιλιάδες δολάρια τὸν μῆνα.

Σὲ δέκα πέντε μέρες θὰ ταξειδέψῃ στὴν Ἀφρικὴ γιὰ τὴν κινηματογράφησι μιᾶς μεγάλης ταινίας ποὺ θὰ ἀφίσῃ ἐποχὴ καὶ ποὺ θὰ τὴν κάνῃ ἀκόμη πιὸ ἔνδοξη. Κι' ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ ἡ ἐφημερίδες θὰ εἶνε πάλι γεμάτες ἀπ' τὸ ὄνομά της κι' ἀπὸ φωτογραφίες της σὲ διάφορες πόζες.

Ἄ ! Ἡ Λίνα μπορεῖ νὰ εἶνε περήφανη... Τὶ ἰλιγγιώδης ποὺ ἦταν ἡ σταδιοδρομία της. Πόσο μεγάλες ἐπιτυχίες ἐσημείωσε καὶ σὲ πόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα ! Κι' ὅμως δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἡ ἐποχὴ ποὺ βρισκόταν ἀκόμη στὸ μικρὸ χωριό της, ἐκεῖ ἐπάνω σὲ μιὰ πλαγιὰ τῶν Καρπαθίων, μέσα σιὸ φτωχικὸ σπιτάκι της. Ἐκεῖ ζοῦν ἀκόμη οἱ γονεῖς καὶ τ' ἀδέλφια της, ποὺ τοὺς στέλνει τώρα τακτικὰ ἕνα γενναῖο ἐπίδομα μηνιαίως.

Τὸ αὐτοκίνητο σταματᾶ ἔξαφνα καὶ ἡ Λίνα διακόπτει τοὺς ρεμβασμούς της. Βρίσκεται μπρὸς στὸ σπίτι της. Κατεβαίνει ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ μπαίνει μέσα στὸ κομψὸ καὶ γοητευτικὸ διαμέρισμά της, ὅπου τὴν ὑποδέχεται μὲ προθυμία ἡ Κλωντίν, ἡ καμαριέρα της καὶ τῆς δίνει ἀναφορὰ γιὰ ὅσα συνέβησαν στὴν ἀπουσία της.

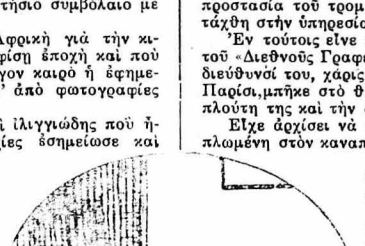

— Κυρία, ἕνας δημοσιογράφος τοῦ «Φιγαρὼ» ἦλθε καὶ ζήτησε νὰ σᾶς δῇ. Θὰ ξαναγυρίσῃ σὲ λίγο.

— Καλά !

— Σᾶς ζήτησε ἐπίσης κ' ἕνας ἄλλος κύριος, ἕνας ἄγνωστος, ποὺ δὲν θέλησενὰ πῇ τὸ ὄνομά του.

— Δημοσιογράφος θὰ εἶνε κι' αὐτός. Ἄλλο τίποτε;

— Ἦρθε καὶ ὁ κύριος Σέργιος καὶ εἶπε πὼς θὰ περιμένῃ τὴν κυρία γιὰ τὸ δεῖπνο στὸ «Κανετὸν Ρουεναί».

— Ἄ ! Καλά...

Καὶ ἡ Λίνα χαμογελάει ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας, ἐνῶ ὁ νοῦς της πετάει στὸν Σέργιο, στὸν νεαρὸ καὶ γοητευτικὸν μουσουργὸ της, ποὺ γιὰ νὰ τὸν κατακτήσῃ χρειάσθηκε νὰ παλέψῃ λυσσωδῶς μὲ δυὸ ἄλλες δισημες καλλιτέχνιδες.

Ἡ Λίνα πλέει σὲ πελάγη εὐτυχίας. Εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς της. Καὶ ὅμως σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ ἔκφρασι φόβου ἁπλώνεται στὸ πρόσωπό της. Τόση εὐτυχία δὲν εἶνε ἄραγε πάρα πολλή ; Θυμᾶται τὸν μῦθο τοῦ Πολυκράτους :*«Οἱ θεοὶ ζηλεύουν τοὺς θνητοὺς ὅταν τοὺς βλέπουν πάρα πολὺ εὐτυχισμένους !»*

Δὲν προφθαίνει ὅμως νὰ μελαγχολήσῃ. Στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἐμφανίζεται ἡ καμαριέρα της μ' ἕναν φάκελλο στὸ χέρι.

— Κυρία,εἶνε κάτω ἐκεῖνος ὁ κύριος ποὺ ἦρθε καὶ προτήτερα καὶ ποὺ δὲν θέλησε νὰ πῇ τὸ ὄνομά του. Μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ σᾶς. Περιμένει στὸ χῶλλ...

Ἀφηρημένη ἡ Λίνα ἀνοίγει τὸν φάκελλο καὶ ξεδιπλώνει ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ποὺ βρίσκεται μέσα. Ἐπάνω στὸ φύλλο ἐκεῖνο εἶνε γραμμένο συνθηματικὰ *«Z. 83»*.

Μόλις τὸ βλέπει ἡ Λίνα κιτρινίζει. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς της ὡς κατασκόπου. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ διατάξῃ στὴ καμαριέρα της :

— Πὲς στὸν κύριο αὐτὸν νὰ περάσῃ.

Ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλόσωμος καὶ ρωμαλέος μπαίνει μέσα στὸ σαλόνι. Τὸ ὁλοστρόγγυλο κεφάλι του εἶνε ξυρισμένο. Φορεῖ μαῦρα γυαλιὰ ἀπὸ ταρταρούγα. Τὸ σύνολό του εἶνε ἀντιπαθητικό.

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μιλῶ στὴν δεσποινίδα Μονίτσα Κνὸρρ ; τὴν ρωτάει.

Τὶ εἰρωνία ! Μονίτσα Κνόρρ, εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα, τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε προσληφθῆ στὴν ὑπηρεσία κατασκοπείας τῆς πατρίδος της. Τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τὴν ἐπαναφέρει στὴν πραγματικότητα.

— Μάλιστα, κύριε... ψιθυρίζει.

— Ἔρχομαι μὲ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὴν Βουδαπέστη... Μὲ στέλνει ὁ Λ. 22, ὁ κύριός μας.

Ἕνα ρίγος διατρέχει τὸ σῶμα τῆς Λίνας Παρί.

— Τὶ θέλει ἀπὸ μένα ;

— Μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ σᾶς τὰ ἐπαναλάβω αὐτολεξεί : «Ἡ Z. 83 παρήκουσε δυὸ φορὲς τὶς διαταγές μας. Ὑπενθύμισὲ της τὶ τὴν περιμένει ἂν παρακούσῃ καὶ τρίτη φορά. Πὲς της λοιπὸν ὅτι πρέπει στὶς 25 τοῦ μηνὸς νὰ ἐπιβιβασθῇ στὴν Μασσαλία, στὸ ὑπερωκεάνειο «Ἡλιούπολις» γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ θὰ περιμένῃ νεώτερες ὁδηγίες μου».

— Μὰ 25 τοῦ μηνὸς εἶνε αὔριο.

— Ἀκριβῶς !

— Ἀδύνατον. Δὲν μπορῶ. Ἀδύνατον !

— Προσέξτε .. Δυὸ φορὲς παρακοὴ μπορεῖ νὰ συγχωρηθῇ, τρίτη ὅμως ποτέ. Χαίρετε.

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἔφυγε. Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Λίνα Παρί, ἢ μᾶλλον ἡ Μονίτσα Κνὸρρ, ἄρχισε νὰ δαγκώνῃ μὲ λύσσα τὰ ὡραῖα χέρια της.

Ἄ ! Αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο παρελθόν ! Αὐτὴ ἡ φρικτὴ ἐποχὴ ποὺ ἐλεεινή, πεινασμένη, ρακένδυτη, δέχθηκε τὴν συνδρομὴ καὶ τὴν προστασία τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ «Λ. 22» καὶ κατετάχθη στὴν ὑπηρεσία του.

Ἐν τούτοις εἶνε ἀλήθεια ὅτι χάρις στὴν προστασία ἐκείνου καὶ τοῦ «Διεθνοῦς Γραφείου Κατασκοπείας», τὸ ὁποῖον ἦταν ὑπὸ τὴν διεύθυνσί του, χάρις στὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ συνδρομή του ἦρθε στὸ Παρίσι,μπῆκε στὸ θέατρο, ἀνεδείχθη καὶ ἀπέκτησε τὰ σημερινὰ πλούτη της καὶ τὴν σημερινὴ δόξα της.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ καὶ ἡ Λίνα Παρὶ ἦταν ἀκόμη ξαπλωμένη στὸν καναπὲ της καὶ βυθισμένη στοὺς συλλογισμούς της.

Ἡ κυρία δὲν θὰ ντυθῇ ; Ὅπου νάνε θἀρθῇ ὁ κύριος Σέργιος ! ἀκούσθηκε ἔξαφνα ἡ φωνὴ τῆς καμαριέρας της.

Ὁ Σέργιος, ἡ ἀνάμνησις ἐκείνου, ἀρκεῖ γιὰ νὰ φέρῃ τὴν αἰθρία στὸ γοητευτικὸ πρόσωπο τῆς καλλιτέχνιδος καὶ τὴν ξεγνοιασιὰ στὴν ψυχή της.

Στηριγμένη στὸ μπράτσο του ἡ Λίνα, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔμπαινε στὴν αἴθουσα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ρεστωρὰν «Κανετὸν Ρουεναί» προκαλῶντας τὸν γενικὸ θαυμασμό.

Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Δὲν θὰ ὑπήκουε στὴν διαταγὴ τοῦ μακρυνοῦ ἀφέντη της. «Ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνει ! σκέπτεται. Οἱ ὑπηρέται μου εἶνε ὅλοι ἀφοσιωμένοι σ' ἐμένα. Κι' ἐπὶ τέλους, ἐν ἀνάγκῃ θὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν τῆς ἀστυνομίας. Ἡ παρισινὴ ἀστυνομία εἶνε θαυμάσια ὀργανωμένη καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ προστατεύσῃ».

. . . . . .

Ἀπ' τὴ βραδυὰ αὐτὴ ἔχει περάσει μιὰ βδομάδα.

Ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος τοῦ «Λ 22» δὲν ξαναφάνηκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Λίνας οὔτε καὶ καμμιὰ ὕποπτη κίνησις ἐσημειώθηκε.Καὶ ἡ Λίνα ἔχει πειὰ ἡσυχάσει ..

Ἦταν ἕνα βράδυ Σαββάτου...

Ὁ Σέργιος ἕνεκα ἐπειγόντων οἰκογενειακῶν λόγων εἶχε πεταχτῇ ὡς τὴν Ἐλβετία, ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένειά του.

Οἱ ὑπηρέται τῆς Λίνας ἔλειπαν ὅλοι καὶ ἡ καλλιτέχνις μελαγχολικὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ μὲ λίγον πονοκέφαλο,εἶχε πλαγιάσε νωρίς.

Ἔξαφνα μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ διαδρόμου τοῦ σπιτιοῦ-ποῦμενε ἡ Λίνα, φάνηκε ἡ σκιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ! Ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς καλλιτέχνιδος ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ κ' ἀθόρυβα καὶ ὁ ἄγνωστος μπῆκε μέσα. Φαίνεται πὼς ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ. Πέρασε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ μπῇ μέσα καὶ μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρη. Ἡ Λίνα κοιμόταν καὶ δὲν τὸν κατάλαβε. Δίπλα ἦταν τὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ μὲ τὰ νικελένια ρουμπινέτα του. Ἐκεῖ ἐτρύπωσε ὁ ἄγνωστος. Πλησίασε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ρουμπινέτα τοῦ γκαζιοῦ, τὸ ἄνοιξε καὶ ἐνῷ τὸ γκάζι ξέφευγε καὶ γέμιζε τὸ λουτρὸ καὶ τὴν πλαγινὴ κρεββατοκάμαρα ποὺ κοιμόταν ἡ ὡραία καλλιτέχνις, ὁ ἄγνωστος ἔφυγε γρήγορα - γρήγορα, ἀλαφροπατῶντας ἐντελῶς ἀθόρυβα, ὅπως εἶχεν ἔρθει, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ κλέψῃ τίποτε.Βγῆκε γρήγορα ἔξωκαὶ χάθηκε στὸν διάδρομο,σὰν φάντασμα μέσα στὸ σκοτάδι τῆςνύχτας.

Ἡ Λίνα κοιμόταν πάντα ἀνύποπτη... Τῆς φαινόταν πὼς μέσα στὸν ὕπνο της ἔβλεπε κάποιον φρικτὸ ἐφιάλτη. Ἔννοιωθε ἕνα βαρὺ χέρι ν' ἁπλώνεται πάνω στὸ στῆθος της. Προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὰ βλέφαρά της, ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη ἀπ' τὸ κρεββάτι της, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἡ δυνάμεις της τὴν ἄφιναν ὁλοένα καὶ περισσότερο. Καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ κομψὸ κεφαλάκι της ἔγειρε βαρὺ στὸ προσκέφαλο μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας χυμένη στὸ πρόσωπό της...Στὴν στάσι αὐτὴ τὴν βρῆκαν τὸ πρωὶ οἱ ὑπηρέται της καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας νεκρή !... Κι' ὅλοι ἀπέδωσαν τὸν θάνατό της σ' ἀπροσεξία τῶν ὑπηρετῶν ποὺχαν ἀφίσει τὸ ρουμπινέτο τοῦ γκὰζ ἀνοιχτό...
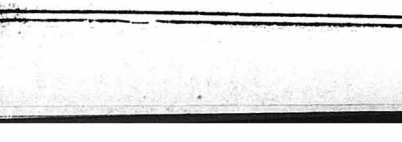
Jacques Constant